

Carta do Prelado (xaneiro 2012)

Entre outras ideas, o Prelado convida a agradecer a Deus o tempo que deixamos atrás e a mirar con esperanza o ano que se abre ante nós.

09-01-2012

Queridísimos: ¡que Xesús me garde ás miñas fillas e aos meus fillos!

Cantando onte o *Te Deum* na igrexa prelatia de Santa María da Paz, ante o Santísimo Sacramento exposto na custodia, dabamos grazas á

Trinidade Beatísima polos beneficios que nos concedeu no ano que acaba de transcorrer. Sentín moi unido ao Papa e a toda a Igrexa, especialmente a cada unha e a cada un de vós, e aos innumerables Cooperadores e amigos da Prelatura. Vin e ouvín como o noso Pai rezaba este himno, con fame de unirse ao canto de encomio que toda a creación rende a Deus. Todas as mañás, despois de celebrar a Santa Misa e mentres se quitaba os ornamentos sacerdotais, recitábao con inmensa devoción, ben unido ás súas fillas e aos seus fillos.

Nestes días de Nadal, e sempre, é lóxico que se alce con máis intensidade ao Ceo a nosa acción de grazas, en primeiro lugar, pola encarnación e o nacemento do noso Señor Xesucristo. Este don é o fundamento perenne da nosa gratitude, do noso encomio, da nosa adoración, a un Deus que non cesa

de amarnos con tolemia e que nolo manifesta sen interrupción.

O comezo do ano novo débenos axudar a ter máis presente esta proba do amor divino. Os Pais da Igrexa e todos os santos, nas diversas épocas da historia, enchéronse de admiración ao considerar que, co nacemento de Cristo, o Eterno entrou no tempo, o Inmenso fíxose pequeno asumindo nosa limitada condición humana. «¿Que maior graza puido concedernos Deus?», pregúntase san Agustín. «Tendo un Fillo único fíxoo Fillo do home, para que o fillo do home fixése fillo de Deus. Busca onde está o teu mérito, busca de onde procede, busca cal é a túa xustiza; e verás que non podes atopar outra cousa que non sexa pura graza» [1] .

O noso asombro e o noso agradecemento aumenta aínda máis se consideramos que Deus non nos

deu soamente este agasallo por un tempo ou para un momento determinado, senón para sempre. O Eterno entrou nos límites do tempo e do espazo, para facer posible "hoxe" o encontro con El. Os textos litúrxicos do Nadal axúdannos a entender que os eventos da salvación realizados por Cristo son sempre actuais, interesan a cada home e a todos os homes. Cando escoitamos ou pronunciamos, nas celebracións litúrxicas, este "hoxe naceu para nós o Salvador", non estamos a utilizar unha expresión convencional baleira, senón entendemos que Deus ofrécenos "hoxe", agora, a min, a cada un de nós, a posibilidade de recoñecelo e de acollelo, como fixeron os pastores de Belén, para que El naza tamén na nosa vida e renóvea, ilumínea, transfórmea coa súa Graza, coa súa Presenza [2] .

Á luz do amoroso designio divino coa humanidade enteira e con cada un, adquiren o seu verdadeiro relevo os acontecementos do ano que acaba de concluír: a saúde e a enfermidade, os éxitos e os fracasos, os acontecementos felices e os dolorosos, o que consideramos bo e o que nos pareceu menos bo... Que ben o expresou o noso Fundador naquel punto de *Camiño* , cando exhorta a levantar o corazón a Deus, ***en acción de grazas, moitas veces ao día. - Porque dáche isto e o outro. - Porque che desprezaron. - Porque non tes o que necesitas ou porque o tes. Porque fixo tan fermosa á súa Nai, que é tamén Nai túa. - Porque creou o Sol e a Lúa e aquel animal e aqueloutra planta. - Porque fixo a aquel home elocuente e a ti fíxoche premioso... Dálle grazas por todo, porque todo é bo*** [3] .

É certo que no mundo abundan os dramas e sufrimentos: catástrofes naturais que arrebatan a vida a milleiros de persoas, focos de guerra e violencia en moitos lugares, enfermidades e carencia de bens de primeira necesidade en innumerables puntos da terra, divisións e rifas nas familias e entre os pobos... A todo isto hai que engadir agora a profunda crise económica que afecta a moitos países, con tantos homes e mulleres en paro forzoso.

Con todo, aínda que a razón non chegue a entender o porqué destas situacións, a fe asegúranos que este tempo noso **encerra xa, de forma definitiva e indeleble, a novidade gozosa e liberadora de Cristo salvador (...).** O Nadal fainos volver atopar a Deus na carne humilde e débil dun neno. ¿Non hai aquí unha invitación a reencontrar a presenza de Deus e

do seu amor que dá a salvación tamén nas horas breves e fatigosas das nosas vidas cotiá? ¿Non é unha invitación a descubrir que o noso tempo humano -tamén nos momentos difíciles e duros- está enriquecido incesantemente polas grazas do Señor, é máis, pola Graza que é o Señor mesmo? [4] .

Fagamos memoria, fillas e fillos meus, dos innumerables beneficios recibidos nos meses que acaban de transcorrer. Podemos meditalos na intimidade da oración. A pesar da nosa poquedad persoal, foi un ano máis de fidelidade á nosa vocación cristiá na Igrexa, seguindo o espírito da Obra. E podemos enumerar outros moitos beneficios: os froitos espirituais dun traballo ofrecido a Deus e realizado con espírito de servizo ás almas; as persoas que, grazas ao exemplo e á palabra apostólica dos fillos de Deus, achegáronse con intimidade ao

Señor ou o descubriron na trama da súa existencia ordinaria; o comezo do labor apostólico estable de fieis da Prelatura en novos países e a súa consolidación noutros; a chamada divina a servirle no Opus Dei que o Señor dirixiu a moitas persoas no mundo enteiro; a profunda remoción interior, as conversións e vocacións de entrega total, seguindo os máis variados camiños espirituais, que Deus suscitou na Igrexa con motivo da Xornada Mundial da Mocidade celebrada no mes de agosto... E tantos outros beneficios na vida persoal, familiar e social, que toca a cada un descubrir e agradecer.

Ante este panorama sen fronteiras, podemos facer nosa a oración que san Xosemaría rezou innumerables veces, especialmente nos últimos anos da súa existencia terrea: ***Sancte Pater, omnipotens, æterne et misericors Deus, Beata Maria intercedente, gratias tibi ago pro***

***universis beneficiis tuis etiam
ignotis*** [5] ; Pai Santo, onnipotente,
eterno e misericordioso Deus: pola
intercesión da bienaventurada Virxe
María douche grazas por todos os
teus beneficios, tamén os
descoñecidos. Porque, efectivamente,
son máis os beneficios que nos
pasaron inadvertidos que os que
coñecemos. ¿Quen podería contar as
veces que o Señor, coa súa paternal
providencia, librounos de perigos da
alma e do corpo? ¿Quen sería capaz
de enumerar as grazas que a
Santísima Virxe conseguíunos nestes
meses?

Por iso, é natural e
sobrenaturalmente lóxico que
tratemos de manter unha constante
actitude de agradecemento. Como
exhortaba san Xosemaría ao comezo
dun novo ano: ***Ut in gratiarum
semper actione maneamus! Que
esteamos sempre nunha continua
acción de grazas a deus, por todo:***

polo que parece bo e polo que parece malo, polo doce e polo amargo, polo branco e polo negro, polo pequeno e polo grande, polo pouco e polo moito, polo que é temporal e polo que ten alcance eterno. Demos grazas ao noso Señor por canto sucedeu este ano, e tamén en certo xeito polas nosas infidelidades, porque as recoñecemos e leváronnos a pedirlle perdón, e a concretar o propósito -que traerá moito ben para as nosas almas- de non ser nunca máis infieis [6] .

Dirixamos agora a mirada ao ano que comeza. ¡Cantos beneficios outorgaranos o Señor, se o percorremos da man de Santa María! Pedímosllo á nosa Nai nesta data na que a Igrexa conmemora solemnemente a súa Maternidade divina.

As festas destas semanas
impúlsannos a empaparnos do clima
do primeiro Nadal. Ante o belén,
imaxinando os detalles de agarimo
de María e Xosé co Recentemente
Nado, examinariamos como é o noso
trato cos demais: nosa propia familia,
os amigos, os colegas, e todas as
persoas que Deus -dun modo ou
outro- vai pondo ao noso lado. Para
todos temos que ser luminarias que
leven a Cristo, como desexaba o Papa
ao reflexionar sobre as luces que
adornan a árbore do Nadal. **Que
cada un de nós -dicía- achegue algo
de luz nos ambientes en que vive:
na familia, no traballo, no barrio,
nos pobos, nas cidades. Que cada
un sexa unha luz para quen ten á
beira; que deixe de lado o egoísmo
que, tan a miúdo, pecha o corazón
e leva a pensar só nun mesmo; que
preste máis atención aos demais,
que os ame máis. Calquera
pequeno xesto de bondade -
concluía o Santo Pai- é como unha**

luz desta gran árbore: xunto coas outras luces ilumina a escuridade da noite, mesmo da noite máis escura [7] .

Apliquemos estas consideracións á existencia cotiá, tan rica de oportunidades de entrega a Deus e aos demais. É certo que somos e sentímonos pouca cousa; por iso mesmo, transmítovos a invitación do noso Fundador a volvernos voluntariamente pequenos diante de Deus, para que o noso Pai celestial e a nosa Nai a Virxe ocúpense con especial esmero de cada un. Esta decisión comporta o desexo de ***renunciar á soberbia, á autosuficiencia; recoñecer que nós sós nada podemos, porque necesitamos da graza, do poder do noso Pai Deus para aprender a camiñar e para perseverar no camiño. Ser pequenos esixe abandonarse como se abandonan***

***os nenos, crer como cren os nenos,
pedir como piden os nenos [8] .***

O trato dos fillos pequenos cos seus pais -o seu abandono neles, a súa confianza, as súas audaces peticións- sérvenos de modelo para as nosas relacións con Deus. É a actitude fundamental do cristián, que, renovada un día e outro, xornada tras xornada, asegúranos que andamos pola senda xusta, independentemente dos éxitos ou fracasos que poidan presentarse. ¿Detémonos con frecuencia a pensar se estamos a camiñar co Señor? ¿Deixámoslle que nos acompañe a toda hora? Como lle falamos do que se nos presenta en cada momento?

¿Quen vai ser mellor Mestra que a Santísima Virxe? Ao escoitar o anuncio de san Gabriel, abandonouse plenamente á Vontade divina - *fiat mihi secundum verbum tuum!* -, e creu firmemente que se

cumprirían *as cousas que se che dixeron de parte do Señor* , como proclamou santa Isabel, inspirada polo Espírito Santo [9] . Logo, en Caná, dirixiu ao seu Fillo unha petición chea de fe, intercediendo polas necesidades dos esposos - *non teñen viño* - e recomendou aos serventes cumprir exactamente o que lles indicase o Señor: *facede o que El vos diga* [10] . Miremos máis á Virxe, invoquémosla máis.

Dentro de poucas datas, o 9 de xaneiro, cúmprense cento dez anos do nacemento de san Xosemaría. Aproveitemos este aniversario para acudir con fe á súa intercesión, pedindo pola Igrexa e a humanidade. Levádelle de modo especial as necesidades da Obra, das súas fillas e dos seus fillos no mundo enteiro, e seguíde rezando polas miñas intencións. Todas e todos estades constantemente presentes na miña oración; especialmente os que pasan

por momentos de maior sufrimento físico ou espiritual. Con palabras de san Pablo, asegúrovos que *é xusto que eu senta isto por cada un de vós, xa que vos teño no corazón (...). Deus é testemuña de como vos amo a todos vós nas entrañas de Cristo Xesús [11]* .

Paréceme tamén moi oportuno que lembremos o empuxe sobrenatural e humano, o optimismo nado da fe, que san Xosemaría transmitiu aos seus fillos na Carta Circular do 9 de xaneiro de 1939, un ano despois da súa chegada a Burgos, pensando no incremento do labor apostólica da Obra ao concluír a guerra civil española, cuxo fin era xa inminente.

¿Obstáculos? Non me preocupan os obstáculos exteriores: con facilidade vencerémolos. Non vexo máis que un obstáculo imponente : a vosa falta de filiación e a vosa falta de fraternidade , se algunha vez désense na nosa familia. Todo

o demais (escasez, débedas, pobreza, desprezo, calumnia, mentira, desagradecemento, contradición dos bos , incompreensión e aínda persecución de parte da autoridade), todo, non ten importancia, cando se conta con Pai e irmáns, unidos plenamente por Cristo, con Cristo e en Cristo. Non haberá amarguras, que poidan quitarnos a dulcedumbre da nosa bendita Caridade [12] .

Coa forza do noso Pai, e no seu nome, pídovos que afinemos na filiación e na fraternidade. Se non coidásemos a fondo estes alicerces da nosa familia sobrenatural, provocaríanse gretas na estrutura da Obra, ás que ningún debe quitar importancia. Dígovos o que tamén nos comunicou nos anos 50: que recemos o *oremus pro unitate apostolatus*, porque o vivamos sen solución de continuidade.

Con todo agarimo, desexándovos os
mellores agasallos do Ceo neste novo
ano, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de xaneiro de 2012.

[1] San Agustín, *Sermón* 185 (PL 38, 999).

[2] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 21-XII-2011.

[3] San Xosemaría, *Camiño* , n. 268.

[4] Bieito XVI, Homilía nas I Vésperas da solemnidade de María, Nai de Deus, 31-XII-2010.

[5] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 15-IX-1971.

[6] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 25-XII-1972.

[7] Bieito XVI, 7-XII-2011.

[8] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 143.

[9] *Lc* 1, 38 e 45.

[10] *Jn* 2, 3 e 5.

[11] *Flp* 1, 7-8.

[12] San Xosemaría, *Carta Circular*, Burgos, 9-I-1939; en A. Vázquez de Prada, "O Fundador do Opus Dei", II, p. 380.